

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě rozhodl samosoudcem Mgr. Jiřím Gottwaldem v právní věci žalobce **M. C.**, v řízení zastoupeného JUDr. Irenou Wenzlovou, advokátkou se sídlem Litoměřice, Sovova 709/5, proti žalovanému **Krajskému úřadu Moravskoslezského kraje** se sídlem v Ostravě, 28. října 117, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 6. 5. 2013 č. j. MSK 37913/2013, sp. zn. DSH/8036/2013/Now, ve věci přestupku,

t a k t o :

I. Žaloba se zamítá.

II. Žádný z účastníků řízení nemá právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce se podanou žalobou domáhá přezkoumání shora označeného rozhodnutí žalovaného, kterým bylo zamítnuto žalobcovo odvolání a potvrzeno (mimo změny výroku o uložení trestu, kdy žalovaný snížil uložený trest zákazu činnosti z osmi na šest měsíců) rozhodnutí Magistrátu města Ostravy ze dne 16. 1. 2013, č. j. SMO/019788/13/DSČ/Jaš, sp. zn. S-SMO/328616/12/DSČ, jímž byl žalobce uznán vinným, že dne 22. 9. 2012 ve 20:58 hod., v Ostravě-Bělském Lese, na ul. Plzeňská, u restaurace Dakota, ve směru jízdy k ul. Horní

a ul. Čujkovova, řídil motorové vozidlo tovární značky BMW X6, RZ: X, přičemž v místě, kde je zákonem obecně stanovena rychlost jízdy nejvýše 50 km/h, mu byla naměřena silničním radarovým rychloměrem RAMER 10C okamžitá rychlost 93 km/h, po odečtu možné odchylky měřícího zařízení ± 3 km/h (při rychlosti jízdy do 100 km/hod.), jel rychlostí nejméně 90 km/h, čímž překročil nejvyšší dovolenou rychlost jízdy v obci o 40 km/h a více. Dále neměl při řízení uvedeného vozidla u sebe řidičský průkaz. Tím porušil ustanovení § 18 odst. 4 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o silničním provozu“), a naplnil tak skutkovou podstatu přestupku ve smyslu ustanovení § 125c odst. 1 písm. f) bod 2 zákona o silničním provozu, dále svým jednáním porušil ustanovení § 6 odst. 8 písm. a) zákona o silničním provozu, a naplnil tak skutkovou podstatu přestupku ve smyslu ustanovení § 125c odst. 1 písm. k) zákona o silničním provozu. Žalobce byl dále uznán uvedeným rozhodnutím Magistrátu města Ostravy, vinným, že dne 7. 11. 2012 v 08:23 hod., v obci Stará Ves nad Ondřejnicí, na ul. Zámecká, u základní školy, ve směru jízdy k ul. Proskovická, řídil motorové vozidlo tovární značky BMW, RZ: X, přičemž v místě, kde je svislým dopravním značením (B 20a) - „Nejvyšší dovolená rychlost“ stanovena rychlost jízdy nejvýše 40 km/h, mu byla naměřena silničním laserovým rychloměrem LTI 20/20 TruCAM okamžitá rychlost 53 km/h, po odečtu možné odchylky rychloměru ± 3 km/h, jel rychlostí nejméně 50 km/h, čímž překročil nejvyšší dovolenou rychlost jízdy v obci o méně než 20 km/h. Tím porušil ustanovení § 4 písm. c) zákona o silničním provozu a ustanovení § 9 odst. 1 písm. u) vyhlášky Ministerstva dopravy a spojů č. 30/2001 Sb., kterou se provádějí pravidla provozu na pozemních komunikacích a úprava a řízení provozu na pozemních komunikacích, a naplnil tak skutkovou podstatu přestupku ve smyslu ustanovení § 125c odst. 1 písm. f) bod 4 zákona o silničním provozu. Za to byla žalobci uložena pokuta 7.000,- Kč a zákaz činnosti spočívající v zákazu řízení motorových vozidel na dobu osmi měsíců, kdy takto uložená sankce byla žalovaným, jak výše uvedeno, moderována na šest měsíců.

Žalobce namítá, že:

- 1) oprávněná úřední osoba manipulovala se spisem, když tato otázka souvisí s podjatostí úřední osoby a včasnosti vznesení této námitky ve správním řízení;
- 2) zmocněnec nebyl na ústní jednání správního orgánu I. stupně řádně předvolán, když bylo doručováno přímo zmocněnci, tj. společnosti FLEET Control nikoli P. K., který disponoval substituční plnou mocí;
- 3) důkaz úředním záznamem byl proveden nezákonně a všechny další důkazy provedené na ústním jednání, kterého se žalobce neúčastnil, neboť nebyl ani řádně předvolán, byly provedeny nezákonně, a dále též vznesl námitky proti důkazům fotografiemi z měřících zařízení, které velmi obšírně argumentuje;
- 4) v řízení nebylo prokázáno, že v dané době a místě byla umístěna dopravní značka omezení rychlosti na 40 km/h;
- 5) žalobce dané vozidlo v Ostravě neřídil, ale zapůjčil jej jiné osobě a svědectví policisty je nepravdivé.

Žalovaný navrhuje zamítnutí žaloby. K první námitce se žalovaný vyjádřil tak, že ji považuje za bezpředmětnou, neboť podjatostí oprávněné úřední osoby se zabýval věcně, přičemž dospěl k závěru o její nepodjatosti; k druhé námitce odkazuje na odůvodnění napadeného rozhodnutí; k provedenímu dokazování konstatoval, že všechny důkazy byly provedeny při ústním jednání a odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 2 2013, č. j. 5 As 64/2011-66,

www.nssoud.cz; a konečně k námitce dopravního značení a námitce totožnosti řidiče odkázal na napadené rozhodnutí.

Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu [§ 75 zák. č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“)] a dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.

Ve vztahu k žalobnímu bodu 1) se soud ztotožňuje se závěrem žalovaného. Soud rekapituluje, že žalobce úvodem žaloby poukazuje na skutečnost, že došlo k manipulaci se spisem správního orgánu prvního stupně, a že v důsledku této skutečnosti nemohl podat námitku podjatosti dříve, než tak skutečně učinil, neboť se o manipulaci se spisem nedozvěděl při prvním nahlížení do spisu dne 12. 12. 2012, a to právě pro onu manipulaci se spisem. Konkrétně se měla ve správním spise udát tato nepravost: *„Dokument „úřední záznam“ čj. SMO/410190/12/DSČ/Jaš je datován dne 6.12.2012. Další dokument „nahlížení do spisu“ čj. SMO/410274/12/DSČ/Jaš je datováno dne 12.12.2012. S ohledem na skutečnost, že jsou čísla jednací pouze 84 míst od sebe, přičemž podle výpočtu z čísla jednacího (bylo koncem roku) a počtu pracovních dnů (cca 260) vychází počet vydaných čísel jednacích za jeden den na cca 1500 čísel. Žalobce proto ověřil vydanou elektronickou soupisku a zde je číslo jednací úředního záznamu vydáno až dne 12.12.2012.“* Žalobce tedy dovodil, že úřední osoba musela do správního spisu vložit úřední záznam ze dne 6. 12. 2012 až po nahlížení dne 12. 12. 2012, a že tento záznam nemohl být vyhotoven dne 6. 12. 2012. Krajský soud je toho názoru, že v daném případě není nutno pátrat po tom, zda úřední osoba předmětný úřední záznam do spisu vložila dne 6. 12. 2012 nebo později, resp. před nebo po nahlížení do spisu, a to především proto, že úřední záznam nese informaci pouze toliko o tom, že úřední osoba telefonicky kontaktovala obviněného (žalobce), a to za účelem oznámení o zrušení jednání. Z uvedeného úředního záznamu dále plyne, že o zrušení jednání nebyl informován zmocněnec žalobce, neboť tento nebyl k ústnímu jednání ani předvolán. Nejedná se tedy o část spisu, jejíž případná absence (v době nahlížení) by mohla mít za následek jakýkoli zásah do práv žalobce – ostatně tento následek nepředpokládá ani sám žalobce. Žalobce je toliko toho názoru, že pro shora uvedené nebyla jeho námitka podjatosti ze dne 13. 2. 2013 dána opožděně. Krajský soud z obsahu správního spisu zjistil, že žalobce podal námitku podjatosti dne 13. 2. 2013 do protokolu, přičemž tak učinil až po meritorním rozhodnutí správního orgánu prvního stupně; žalovaný se k otázce podjatosti vyjádřil na straně třetí v posledním odstavci napadeného rozhodnutí, přičemž se námitkou zabýval věcně. Je pravdou, že v odůvodnění rovněž žalovaný konstatuje, že námitka byla podána opožděně, pročez o ní nebylo kvalifikovaně rozhodováno představeným úřední osoby samostatným rozhodnutím, to však nic nemění na skutečnosti, že sám žalovaný se s námitkou podjatosti řádně vypořádal. Krajský soud tedy dospěl k závěru, že není potřeba se zabývat včasností podané námitky podjatosti, a to především za situace, kdy tato otázka byla věcně řešena v rámci meritorního rozhodnutí žalovaného. Skutečnost, že o námitce podjatosti bylo rozhodováno nadřízeným správním orgánem, a to až po vydání rozhodnutí správního orgánu prvního stupně nemůže nic změnit na správnosti rozhodnutí správního orgánu, přičemž by ani tato „vada“ nebyla důvodem pro zrušení rozhodnutí, neboť nemohlo dojít ke zkrácení práv žalobce, když o jeho věci rozhodovala nepodjatá osoba (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 11. 2014, č. j. 9 As 121/2014-33, www.nssoud.cz: *„Rušit zákonné a věcně správné rozhodnutí vydané*

nepodjatou osobou jen proto, že o vůči ní směřující námitce podjatosti nebylo před vydáním rozhodnutí ve věci samé pravomocně rozhodnuto a odvolání proti tomuto usnesení nemá odkladný účinek, by bylo formalismem. Naopak zjevnou a nepochybnou vadou řízení s vlivem na zákonnost, by bylo vydání meritorního rozhodnutí podjatou úřední osobou, bez ohledu na to, jak se správní orgán s namítanou podjatostí vypořádal. Otázku podjatosti je třeba posuzovat nikoliv čistě formálně, ale materiálně.“). Ust. § 14 odst. 1 správního řádu zní: „Každá osoba bezprostředně se podílející na výkonu pravomoci správního orgánu (dále jen „úřední osoba“), o níž lze důvodně předpokládat, že má s ohledem na svůj poměr k věci, k účastníkům řízení nebo jejich zástupcům takový zájem na výsledku řízení, pro nějž lze pochybovat o její nepodjatosti, je vyloučena ze všech úkonů v řízení, při jejichž provádění by mohla výsledek řízení ovlivnit.“ Z textu a též smyslu správního řádu tedy plyne, že podjatost úřední osoby spočívá v důvodném předpokladu zájmu této osoby na výsledku řízení, a to s ohledem na poměr k věci, účastníkům nebo zástupcům; nikoli z procesního, byť vadného, postupu úřední osoby. Námitku podjatosti žalobce konstruoval pouze na tvrzeném vadném postupu úřední osoby, přičemž nepředložil žádná relevantní tvrzení ve smyslu ust. § 14. odst. 1 správního řádu, které by mohli založit alespoň pochyby o podjatosti úřední osoby. Krajský soud tedy shrnuje, že žalobní námitka bodu jedna je nedůvodná, a to s ohledem na skutečnost, že s námitkou podjatosti se žalovaný vypořádal a krajský soud se pro shora uvedené s názorem žalovaného ztotožnil.

Námitka žalobního bodu 2) je primárně založena na vadném doručení předvolání k jednání, a to z toho důvodu, že správní orgán I. stupně předvolání doručoval zmocněnci, tj. společnosti FLEET Control nikoli P. K., který disponoval substituční plnou mocí, a který dne 12. 12. 2012 do záznamu o nahlížení do správního spisu požádal o doručování na emailovou adresu. Žalobce v žalobě rozsáhle akademicky rozebírá institut zastoupení, přičemž se obecně zabývá autonomií vůle, odkazuje na judikaturu Ústavního soudu a stanovisko Ministerstva vnitra k doručování zástupci a substitutovi účastníka správního řízení. Jádrem argumentace žalobce pak spočívá ve výkladu ust. § 33 odst. 2 písm. b) ve spojení s § 33 odst. 3 správního řádu, dle kterého může být zmocnění uděleno pro celé řízení a zmocněnec může udělit plnou moc jiné osobě, aby místo něho za účastníka jednala (substituční plná moc), jen je-li v plné moci výslovně dovoleno, že tak může učinit, pokud zvláštní zákon nestanoví jinak. Žalobce z tohoto ustanovení dovozuje, že udělí-li zmocněnec – s plným rozsahem zastoupení – plnou moc další osobě, obsahuje toto substituční zmocnění, též zmocnění k doručování podle ust. § 34 správního řádu. Krajský soud konstatuje, že obdobnou situaci ve své rozhodovací praxi řešil též Nejvyšší správní soud, přičemž se jedná o ustálenou a bohatou judikaturu, jejíž závěry byly potvrzeny i rozšířeným senátem Nejvyššího správního soudu; Nejvyšší správní soud tedy dospěl např. v usnesení ze dne 4. 11. 2003, č. j. 1 As 4/2003-48, www.nssoud.cz, k závěru, že „Využije-li advokát svého oprávnění dle § 26 odst. 1 zákona č. 85/1996 Sb., o advokacii, dát se zastoupit jiným advokátem, stává se tento advokát (substitut) zástupcem advokáta, nikoliv zástupcem účastníka řízení. Doručí-li krajský soud usnesení, kterým se řízení končí, substitutovi advokáta, jde o neúčinné doručení (§ 42 odst. 2, § 54 odst. 5 a § 55 odst. 4 s. ř. s.).“ Obdobně též usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 6. 2003, sp. zn. 7 As 8/2003, www.nssoud.cz, nebo usnesení ze dne 27. 8. 2003, sp. zn. 7 As 10/2003, www.nssoud.cz. Krajský soud dospěl k závěru, že ustálený názor Nejvyššího správního soudu dopadá též na projednávanou věc, a to přesto, že v Nejvyšším správním soudem posuzovaným věcech se nejednalo o správní řízení,

nýbrž o řízení před správními soudy, avšak s ohledem na obdobnou úpravu zmocnění ve správním řádu a soudním řádu správním, je možné a vhodné shora uvedený názor Nejvyššího správního soudu aplikovat v předmětném sporu. Podle § 33 odst. 1 správního řádu může mít účastník řízení současně pouze jednoho zmocněnce. V daném případě byla takovým zástupcem společnost FLEET Control. Tato využila při vystavování plné moci ze dne 10. 11. 2012 svého oprávnění, plynoucího z ustanovení § 33 odst. 3 správního řádu dát se zastoupit jinou osobou (tzv. substitutem). P. K., se tak stal zástupcem společnosti FLEET Control; nestal se však zástupcem žalobce, kterým byla i nadále pouze společnost FLEET Control jako žalobcem zvolený obecný zmocněnec. S výjimkou případů, kdy má zastoupený něco v řízení osobně vykonat, doručují se písemnosti pouze zástupci. (§ 34 odst. 2 správního řádu): takové doručování má tytéž právní účinky, jako kdyby bylo doručováno přímo účastníku. Doručování substitutovi naproti tomu nevyvolává právní účinky, které zákon spojuje s doručováním účastníkům řízení či jejich zástupcům. Nález Ústavního soudu, na který žalobce odkazuje, se zabývá výkladem autonomie vůle smluvních stran, přičemž jedinou spojitost, kterou krajský soud s předmětným sporem spatřuje, je ta, že žalobce jednoznačně zmocnil společnost FLEET Control k zastupování před správní orgány, nikoli P. K., byť dovolil zmocněnci udělit substituční plnou moc další osobě, nelze však dovodit, že by dovolil též jakési faktické „postoupení“ celého zastoupení, jak mylně dovozuje žalobce. K namítanému stanovisku Ministerstva vnitra je třeba konstatovat, že se nejedná o pramen práva, nýbrž o „pouhé“ nezávazné výkladové stanovisko, přičemž i Ministerstvo vnitra akcentuje zmocnění jednoho zástupce, když v stanovisku je uvedeno, že se písemnosti doručují na adresu zmocněnce, nikoli substituta, byť pod jménem substituta. Krajský soud uzavírá, že správní orgán I. stupně postupoval správně, když předvolání zástupce k ústnímu jednání doručil zmocněnci nikoli substitutovi.

K žalobnímu bodu 3) soud uvádí, že se neztotožnil se závěrem žalobce, že by bylo dokazování provedeno nezákonným způsobem. Žalobce se domnívá, že správní orgán I. stupně pochybil, pokud vycházel ze záznamů policie jako důkazů, neprováděl dokazování, když pouze do protokolu uvedl pouze soupis důkazních prostředků, namítá též, že se neměl možnost vyjádřit k samotným důkazům, neboť ty nebyly provedeny. Dále namítá, že snímky z radarů nebyly provedeny v jejich originální podobě, tj. digitálně z pevných disků radarů, že mohlo dojít k falzifikaci snímků, u měření městskou policií absentuje jméno operátora měřícího zařízení, pročez nelze vyloučit, že měření neprováděla soukromá společnost. U obou měření pak namítá, že byla prováděna v rozporu s návodem k použití měřících zařízení.

Ohledně argumentace žalobce k záznamu policie je potřeba uvést, že žalobce jakoby opomněl, že správní orgán I. stupně prováděl důkaz výsledkem zasahujících policistů z obou případů měření. Úřední záznam doprovázený fotografickým materiálem má nesporně svou důkazní hodnotu, nota bene v situaci, kdy tam uvedená tvrzení přestupce žádným relevantním způsobem nezpochybní, respektive úřední záznam sám obsahuje skutečnosti odpovídající neopakovatelným a neodkladným úkonům (zde fotografie z měřícího zařízení). Pokud se žalobce ve vztahu k úřednímu záznamu opakovaně odvolává na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 1. 2009, sp. zn. 1 As 96/2008, www.nssoud.cz, je nutno jej upozornit, že tento rozsudek neznamena nic více a nic méně než to, že pachatele přestupku nelze postihnout výhradně na základě úředního záznamu, aniž by byly proti přestupci jakékoliv jiné důkazy. To vyplývá již z povahy úředního záznamu jako jednostranného úkonu správního orgánu. V nynější věci však existovaly

proti žalobci další důkazy (především svědecké výpovědi zasahujících policistů, a dále pak zejména fotografie z měřicího přístroje, mapy a obrazové záznamy), které ve spojitosti s daty z úředního záznamu činily skutkovou situaci naprosto jasnou.

Žalobce v žalobě poukazuje na skutečnost, že správní orgán I. stupně rozhodl, aniž by prováděl dokazování a bez přítomnosti žalobce. Obsahem správního spisu je protokol o ústním jednání ze dne 10. 1. 2013, jež obsahuje záznam o jednotlivých listinách, jež správní orgán I. stupně použil jako podklad pro své rozhodnutí (v souladu s ust. § 53 odst. 6, věty první správního řádu), kterého se žalobce neúčastnil, a to bez omluvy, přičemž byl řádně předvolán (jak podrobně rozebráno výše). Ze správního spisu je patrné, že správní orgán I. stupně vycházel při rozhodování z důkazů, které byly ve správním spise založeny před ústním jednáním. Při ústním jednání, jehož se žalobce neúčastnil, provedl správní orgán I. stupně výslechy zasahujících policistů. Žalobce měl možnost se všemi podklady seznámit a vyjádřit se k nim kdykoliv předtím, ale i při ústním jednání dne 10. 1. 2013. Této možnosti, jak bylo uvedeno výše, však nevyužil. Za této skutkové situace nebylo třeba, aby správní orgán I. stupně stěžovatele zvláště vyzýval k projednání podkladů rozhodnutí. K tomu shodně k prakticky totožné situaci Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 12. 5. 2011, sp. zn. 9 As 76/2010, www.nssoud.cz: „...smyslem ustanovení § 36 odst. 3 s. ř., který stanoví, že účastníkům musí být před vydáním rozhodnutí ve věci dána možnost vyjádřit se k podkladům rozhodnutí, je jim umožnit, aby ve fázi před vydáním rozhodnutí měli možnost uplatnit své výhrady k podkladům rozhodnutí a ke způsobu jejich zjištění, resp. aby mohli učinit procesní návrhy tak, aby rozhodnutí skutečně vycházelo ze spolehlivě zjištěného stavu věci. Nejvyšší správní soud má přitom za to, že tento smysl byl v daném případě naplněn, neboť stěžovateli v nyní posuzovaném případě nebyla jakýmkoli způsobem upřena možnost vyjádřit se ke skutečnostem, na nichž následně správní orgán postavil své rozhodnutí. Nejvyšší správní soud k námitce porušení práva na spravedlivý proces uzavírá, že neshledal, že by bylo jakýmkoli způsobem stěžovateli odepřeno jeho procesní právo se účastnit ústního jednání, během řízení navrhopvat důkazy a sdělovat svá stanoviska k věci, ani že by mu bylo znemožněno se seznámit s podklady rozhodnutí. Naopak naznal, že to byl sám stěžovatel, kdo nebyl činný a svá zákonem zaručená práva si řádně nehájil, ačkoli o následcích svého jednání byl řádně poučen. Proto tyto námitky směřující proti porušení práva na spravedlivý proces neshledal důvodnými.“ Soud k námitce porušení práva na spravedlivý proces uzavírá, že neshledal, že bylo jakýmkoli způsobem žalobci odepřeno jeho procesní právo se účastnit ústního jednání, během řízení navrhopvat důkazy a sdělovat svá stanoviska k věci, ani že by mu bylo znemožněno se seznámit s podklady rozhodnutí a vyjádřit se k nim.

Soud se neztotožnil ani s názorem žalobce o možné falzifikaci výstupu z měřicího zařízení, v podstatě veškerá argumentace žalobce směrem k způsobu měření a výstupům měřicího zařízení byla založena na (selektivní) citaci judikatury. Žalobce však svými tvrzeními nevnesl do odvolacího řízení důvodné pochybnosti o okolnostech spáchání přestupku. Ze spisu plynou jasné důkazy, že žalobce vskutku řídil v obci, kde byla nejvyšší dovolená rychlost snížena na 40 km/h, rychlostí nejméně o 10 km/h více a druhém případě řídil v obci rychlostí nejméně o 40 km/h více než byla povolená rychlost. Argumentace žalobce, že fotografie jsou ve srovnání se svými elektronickými originály falzifikované, a že měl být ohledán skutečný pramen důkazu - fotografie na pevném disku, je čistou spekulací, neopírající se o

žádná fakta (srov. shodně rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 2. 2014, č. j. 4 As 118/2013-61 nebo rozsudek téhož soudu ze dne 29. 5. 2014, sp. zn. 10 As 25/2014, oba www.nssoud.cz). Obdobně spekulativní je námitka žalobce, že měření nebylo prováděno příslušníky městské policie, ale soukromou společností, když z výsledku obou zasahujících policistů městské policie vyplynulo, že měření prováděl str. P. V. Co se týče neprovedení důkazu návodem k použití, pak tento důkaz by byl ve věci již nadbytečný, neboť žalobce důvěryhodně nezpochybnil postup policistů při měření (srov rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 22. 5. 2014, č. j. 2 As 39/2014-30, www.nssoud.cz: *„Další dokazování se vede jenom tehdy, pokud účastník řízení zpochybní postup při měření či jiné skutečnosti. Teprve potom je třeba vyslechnout příslušné policisty a zjišťovat, zda prováděli měření v souladu s návodem k obsluze apod.“* obdobně rozsudek ze dne 22. 8. 2013, č. j. 1 As 45/2013-7 nebo ze dne 8. 2. 2012, č. j. 3 As 29/2011-51, oba www.nssoud.cz).

K žalobnímu bodu 4) soud uvádí, že neztotožňuje se závěrem žalobce, že by správními orgány nebylo prokázáno, že v měřeném úseku (přestupek ze dne 7. 11. 2012) byla rychlost jízdy omezena na 40 km/h, neboť z obsahu svědecké výpovědi svědka R.B. (zasahující policista) vyplývá, že před a po měření byla provedena kontrola dopravního značení B20a (40km/h), a že v daném úseku se nachází základní škola. Žalovaný též v odůvodnění uvedl důvody, proč uvěřil svědecké výpovědi uvedeného policisty a proč v uvedené věci nevyžadoval další dokazování - soud se v tomto místě s argumentací žalovaného plně ztotožňuje. Dále žalovaný správně vyložil názor Nejvyššího správního soudu rozsudku ze dne 24. 8. 2011, č. j. 1 As 42/2011-115, www.nssoud.cz, bod č. 26, když dospěl k závěru, že Nejvyšší správní soud nepožaduje k prokázání umístění dopravního značení fotografickou dokumentaci, nýbrž pouze konstatuje, že v posuzované věci bylo dokazování touto formou provedeno.

K námitce žalobního bodu 5) je nutno konstatovat, že z obsahu spisu bylo krajským soudem zjištěno, že dne 22. 9. 2012 bylo sepsáno „Oznámení přestupku“ pprap. Z. P., na němž je žalobce uveden coby osoba, která se měla dopustit přestupku, na zadní straně tohoto oznámení je též podpis podezřelé osoby; dále správní spis obsahuje úřední záznam pprap. Z. P. ze dne 22. 9. 2012, v němž je uvedeno, že přes stálou službu DI MŘ PČR Ostrava byla provedena lustrace osoby a vozidla s negativním výsledkem; spis pokračuje dalším úředním záznamem pprap. Z. P. ze dne 30. 10. 2012, kde je uvedeno, že po zastavení vozidla řidič nepředložil OP a ŘP, z tohoto důvodu následoval policisty na OOP Ostrava – Zábřeh, kde byl dle CRO a foto řádně ztotožněn jako M. C. Vzhledem k prvnímu neúplnému úřednímu záznamu a jeho následnému doplnění ze strany pprap. P., se správní orgán I. stupně zcela správně rozhodl uvedeného policistu volat jako svědka k ústnímu jednání, aby došlo k úplnému vyjasnění skutkových okolností, které ztotožnění řidiče provázely. Dle názoru krajského soudu nejsou oba úřední záznamy v rozporu, jak se mylně domnívá žalobce, nýbrž se pouze vzájemně doplňují. V kontextu svědecké výpovědi pprap. P., který uvedl, že ztotožnění řidiče proběhlo na policejním oddělení Ostrava – Zábřeh pomocí centrálního registru obyvatel, má soud ve shodě s žalovaným, že ztotožnění proběhlo řádně a jako řidič byl identifikován žalobce.

Krajský soud shledává námitku žalobce, že předmětný vůz řídila jiná osoba, které žalobce vůz vypůjčil, a která by o sobě tvrdila, že je žalobce, jako účelovou a svědeckou výpověď zcela vyvrácenou, přičemž soud v tomto kontextu nezjistil žádné pochybení správních orgánů.

Krajský soud rekapituluje, že žádný z uplatněných žalobních bodů nebyl shledán důvodným. Proto byla žaloba podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítnuta, přičemž bylo rozhodnuto bez nařízení jednání podle ust. § 51 odst. 1 s. ř. s.

O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto dle § 60 odst. 1 s. ř. s., když plně úspěšnému žalovanému podle obsahu spisu v řízení nevznikly žádné náklady přesahující jeho běžnou úřední činnost.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku je **m o ž n o** podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů od jeho doručení k Nejvyššímu správnímu soudu v Brně.

V Ostravě dne 31. srpna 2015

Mgr. Jiří Gottwald
samosoudce